

prio, et in aliis juribus magnum habeat fundamentum; adeo ut D. Thomas (sicut notatur in Decret. Gregor.) sola illius capit. auctoritate suam sententiam constituerit, et nisi illa sententia D. Thomæ in aliquo sensu verum habeat, vix credo posse illi textui responderi. Aliunde vero insolentissimum esset omnia facta damnare, quæ ex communi praxi afferuntur, et habent quamdam hujus pacti imaginem, vel speciem, et a piis fidelibus, doctis et indoctis sine scrupulo fiunt. Præsertim cum multa ex illis, vel æquipollentia inveniantur in jure probata, ut in secunda parte argumentorum propositum est. Mea ergo resolutio est, licitum quidem, per se loquendo, esse dare aliquid temporale alteri, ut aliquod bonum efficiat ad suam spiritualem salutem, sive sit opus necessitatis, sive consilii, dummodo talis elargitio non includat veram rationem pacti, mutui et onerosi, ut interdum potest; nam tunc illicita, et in materia præsentis simoniaca erit pactio. Hanc resolutionem aliquibus propositionibus explicabo, quæ facilius intelligentur, distinguendo inter largitionem de præsentis sub conditione faciendi in futurum, et promissionem postea dandi, si prius tu feceris hoc vel illud. Nec distinguo inter opus consilii vel necessitatis, quia, ut dixi, hæc distinctio nullum fundamentum habet, præsertim in ordine ad simoniam. Imo (si ita loqui licet) honestius fit hoc ex parte recipientis in opere consilii, quam in opere necessario tanquam medio vel præcepto: quia in opere consilii magis liber est homo a debito operandi, et ideo plus videtur de suo conferre, quando vel se obligat ad faciendum, vel se inclinat, et ideo videtur habere honestiorem causam recipiendi. Quamvis ex parte dantis videatur magis ex misericordia moveri, quando necessitas proximi major est, et minus cogere illum, quando jam supponitur obligatus ad opus. Sed, ut dixi, hæc parum referunt ad committendam vel vitandam simoniam, imo nec ad aliud genus peccati committendum, ut supra tactum est, et magis ex sequentibus patebit.

12. *Dare aliquid de præsentis proximo, ut opus spirituale faciat, quomodo honestum sit.* — Dico ergo primo: donare aliquid de præsentis proximo, petendo ab illo ut aliquid spirituale faciat in bonum animæ suæ, sive vitando peccata, sive præcepta exequendo, sive opus consilii vel supererogationis faciendo, non est malum, sed est sanctum et honestum, quando donatio fit absolute: ita ut, licet ille,

qui donum vel pecuniam recipit, statim rem ipsam acquirat; non statim maneat simpliciter obligatus ad religionem suscipiendam, vel aliud simile opus spirituale faciendum; erit autem talis donatio ex tunc valida, quia, licet apponatur conditio, non est proprie conditio, sed modus, et talis modus qui non inducat obligationem, etiamsi non impleatur. Ita explicat suam sententiam Molin., ut patet ex ultimis verbis illius disputationis. Et in eo casu est conclusio clarissima, et procedit optime juxta illam secundam sententiam, et non est contra primam, quia tunc revera non est pactum. Atque ita potest hic applicari ratio facta superius, quod actio illa non est mala ex obiecto, quia est donatio liberalis cujusdam doni de se indifferentis; nec ex fine mala est, imo est bona, cum sit honestus finis, nec ex modo est mala, quia donum illud non datur ut pretium, cum pactum et obligatio mutua non interveniat; ergo non habet unde sit mala vel simoniaca. Et ad hoc juvare possunt rationes secundæ sententiæ, et multa ex exemplis quæ ibi adducuntur.

13. *Mater licite dat filio munera, ut pia opera exequatur.* — Hoc enim modo existimo dari filio a matre munuscula quædam, aut vestes, etc., petendo ab illo ut confiteatur, vel missam aut concionem audiat, etc. Et licet interdum dicat se dare cum tali conditione, non intendit apponere propriam conditionem, sed modum, vel potius finem suum et intentionem explicare. Et eodem sensu licita erit talis donatio, si ordinetur ad invitandam filiam ad religionis ingressum, vel ad invitandum infidelem ad fidem: dummodo aliunde vitetur periculum, ne aliquid horum fiat ab alio vel nimis involuntarie, ob reverentiam donantis, vel animo ficto, aut non satis religioso. Dixi autem ita ut non maneat simpliciter, id est, determinate obligatus ad religionem, quia non videtur inconveniens ut maneat obligatus sub disjunctione, vel ad implendam conditionem, vel ad reddendam quod accepit, si donator ita suam voluntatem explicaverit. Nam hoc videtur clare colligi ex cap. 2, de Condit. appositis, quod paulo post tractabimus, et rationem reddemus in puncto sequenti. Potest tamen pratico casu explicari, quia licitum est alere pauperem in studio ad hunc finem, ut ad religionem ingrediatur, etiam declarando illi conditionem, non tamen absolutam imponendo obligationem. At sub conditione seu disjunctione licitum erit obligare illum, ut vel ingrediatur religionem, vel

expensas restituat. Quamvis enim Medin. supra videatur in hoc dubitare, mihi tamen non videtur dubium, quia ibi nulla est simonia neque coactio, sed liberalitas limitata pro arbitrio donantis, non inique, nec injuste, sed caute; quod facere potest, ut magis patebit ex puncto sequenti.

14. *Quando licitum sit promittere aliquid sub expressa conditione, si fides accipiatur, vel quid simile fiat.* — Ratio assertionis. — Dico secundo: promittere aliquid sub conditione expressa, Si fidem susceperis, vel, Si fueris religionem ingressus, aut si quidpiam simile spirituale feceris, intendendo spirituale bonum operantis, et intendendo se obligare ad implendam promissionem, adimpleta conditione, et non aliter, licitum est, nullamque habet labem simoniæ, quando ex parte ejus cui fit promissio, nulla oritur obligatio ad ingressum religionis, vel quidpiam simile. In hoc etiam approbamus secundam sententiam, et extendimus illam ad opera supererogationis, et ut locum habeat, non solum quando fit promissio illo modo ad tollenda impedimenta, quod magis indubitatum est, sed etiam quando fit per se ad inducendam voluntatem; nec putamus hoc esse contra primam sententiam, quia ibi revera non intercedit pactum, ut explicabimus. Ratio ergo assertionis est, quia tota illa promissio sic facta non excedit donationem liberalem ordinatam ad inclinandam voluntatem alterius ad tale opus virtutis; ostensum est autem talem donationem esse licitam; ergo. Probatur major, primo, quia supra ostensum est licitum esse aliquid donare hac formali intentione conciliandi affectum alterius, ut ita possit facilius inclinari ad spirituale opus amplectendum, quod ab illo desideratur; ergo etiam est licitum hanc intentionem verbis aperire, quia per hoc non mutatur ratio vel modus donationis; sed hoc solum fit per illam promissionem illo modo explicatam, ut constat; ergo. Secundo, ostensum etiam est, quod licet donatarius intelligat intentionem dantis, et spem ejus, quam verbis non exprimit, nihilominus licite accipit, nec ideo simoniam mentalem committit; ergo, licet verbis exprimat, ut in casu positæ conclusionis fit, non erit simonia id accipere; ergo nec dare. Tertio, multa exempla ex adductis hoc confirmant, et illud maxime, quia, juxta veniorem et communiorem sententiam, validum et licitum est legatum sub propria conditione: Si Petrus fuerit religiosus, lego illi centum aureos quotannis in alimentum, vel pro libris,

aut quid simile. Idem optime confirmatur ex cap. 2, de Condit. appos., ubi manumissio servorum facta sub hac conditione, Do eis libertatem, dummodo monachi fiant et in monasterio perseverent, et non aliter, valida esse declaratur, et servari præcipitur. At libertas res temporalis est, et pretio æstimabilis; ergo licita est similis promissio sub conditione, etiam ad hunc finem, ut alter religionem ingrediatur.

15. *Confirmatur exemplo servi, cui libertas promittitur, ea conditione ut sit religiosus.* — Quarto, est optima ratio, quia ibi nec est simonia, nec coactio aut obligatio ingrediendi religionem, vel quid simile; sed est quædam optio, quæ homini gratuito offertur, ut hoc vel illud eligat pro suo arbitrio, ut, in proximo casu, de mancipiis sub illa conditione libertate donatis, eis datur optio, ut vel religiosi vel servi manere debeant, et inter hæc eligant. In quo nulla eis fit injuria, quia servi jam erant; imo fit gratia, cum honesta via evadendi servitutem illis proponitur, si religionem eligere velint. Et ita etiam nulla eis infertur vis, quia servitus jam inerat, et in eorum electione manet tam religio et libertas, quam servitus. Quod autem ad illa duo membra restringatur electio, non est vis, sed gratia, quia neque talis electio illis debebatur, cum essent addicti servituti. Quod vero illis non fiat major gratia, nec detur simpliciter libertas, non est vis nec injuria, ut constat. Præterea, nec simoniæ umbra ibi intervenit, quia nulla venditio fit, nec pactum quod inducat obligationem ingrediendi religionem; tam liber enim manet ille ad non ingrediendum, sicut antea erat; unde non datur libertas in pretium professionis religionis, sed est quædam liberalis concessio libertatis ad illum finem bonum, et non ad alium, vel sub ea conditione, et non absolute. Sicut si conditio a domino posita fuisset, Si ego ingressus fuero religionem, dono tibi libertatem, optima esset conditio; idem ergo est de alia, nam solum differunt, quod una conditio pendet ex voluntate ejusdem servi, alia non: quæ differentia non refert, imo juvat, ut prior manumissio conditionata liberalior sit, et magis posita in potestate servi.

16. *Aliis exemplis illustratur assertio.* — Atque idem judicium est de aliis casibus supra insinuat. Ut quando damnato ad mortem conceditur vita, si velit religiosus fieri, non cogitur ad religionem, nec venditur religio, sed optio illi datur ut inter illa duo eligat, in

quo fit illi gratia, quia minus malum hoc est, quam cogi ad moriendum. Multo vero facilius est alius casus de contrahendo matrimonio cum infideli, si convertatur. Nam ibi etiam datur infideli libera optio eligendi, vel manere in infidelitate sine tali conjugio, vel ad fidem venire, et matrimonio copulari, et qui sic promittit, habet jus et obligationem non aliter consentiendi in tale matrimonium. Postulat ergo justam conditionem, et quasi idoneitatem personæ necessariam; nulla ergo est ibi umbra simoniæ. Sicut etiam, si juvenis ineruditus religionem postulet, recte potest ab eo postulari ut se disponat per doctrinam, et studeat, ut sic recipiatur, ut dixit Anton. supra, et alii; sic ergo licitum est viro vel feminae fidei, ab infideli petere ut se per baptismum disponat, nam sic cum illo contrahet, et non aliter. Simili modo, justum est et sine simoniæ specie, quod supra ex Gregorio referebamus, oneribus affligere servum infidelem, ut vexatio det illi intellectum; intelligendum enim id est de oneribus justis, et tunc dominus utitur jure suo, et quasi optionem tribuit servo, ut si vult favorem sentire, suscipiat fidem, non emendo illam, sed eligendo id quod sibi commodius est. Et ita satis constat, priora argumenta principio proposita non procedere contra has duas assertiones.

17. *Dare vel promittere temporale sub pacto, ut alter obligatus maneat ad fidem, vel aliquid simile, simonia est.* — Dico tertio: dare vel promittere temporale sub pacto et conditione, ut alter obligatus maneat determinate ad fidem, vel religionem, vel sacramentum aliquod suscipiendum, vel quidpiam simile, licitum non est, et simoniæ vitio non caret. In hoc sensu intelligo priorem sententiam, et sic illam veram esse existimo. Et videtur sufficienter probari argumentis in principio factis. Et magis declarabitur et persuadebitur, ostendendo posteriora argumenta non habere vim contra hanc conclusionem. Et imprimis argumentum a promissionibus Dei nullum est; tum quia, ut significavit D. Thom. 2. 2. quæst. 122, artic. 5, ad 4, promissiones Dei temporales semper habent spirituales conditionem adjunctam, si temporalia bona ad spirituales salutem futura sunt utilia, sic enim cadunt etiam sub merito; tum etiam quia Deus non imponit obligationem ratione promissionis, sed per se potest imponere obligationem præcepti, et liberaliter adjungit promissionem. Et idem est suo modo de commi-

natione: nam obligatio, quæ est in præcepto, non nascitur ex comminatione, sed supponitur; et alia tantum est quædam inductio ad vitandum malum; et quoad hoc, idem est de comminationibus vel poenis humanis. Præterquam quod illa est quædam optio quæ datur homini, proponendo illi ignem et aquam, ut ad quod voluerit porrigat manum. Alia vero exempla omnia ibi adducta procedunt juxta præcedentem conclusionem; in nullo tamen eorum intercedit proprium pactum inducens definitam obligationem, ut explicatum est.

18. *Satisfit tertiæ rationi in oppositum adductæ. — Ad emptionem simoniacam, non est opus ut emens aliquid recipiat ab alio.* — Tertia vero ratio principalis, quam multi magni faciunt, mea sententia, non est efficax. Nam imprimis si efficax esset, probaret spirituales actionem propriam, vel receptionem sacramenti, soli operanti vel recipienti utilem, non esse posse materiam simoniæ respectu alterius, qui illam fieri vult pretio dato. Consequens est falsum; ergo. Sequela patet, quia in illo casu semper procedit illa ratio, quod dans temporale nihil spirituale recipit. Minor autem patet, tum ex ipsismet auctoribus secundæ opinionis; ita enim approbant conditionem illam, ut semper excipiant, dummodo temporale non detur in pretium; ergo supponunt ibi esse posse venditionem et emptionem. Item omnes supponunt ingressum religionis posse emi ex parte religionis, vel aliqujus tertii, et vendi ex parte ingredientis, quamvis ingrediendo nihil spirituale alteri donet, sed recipiat. Item si frater minor natus a primogenito pretio emat ut religiosus fiat, eo fine ut ipse in hæreditate temporali succedat, sine dubio esset simoniacus, et vere emerit rem spirituales, licet illam non recipiat, sed tantum temporalem. Dico ergo, ad emptionem non esse necessarium, ut emens aliquid recipiat ab alio quasi materialiter, sed satis esse quod emat ab alio voluntatem ejus (ut sic dicam) et illius effectum, id est, ut faciat quod emens vult, sive illud maneat in agente, sive transeat in alium, sive sit utile ementi, sive alteri. Possum ergo proprie emere commodum alterius, ut patet respectu tertii; nam possum tertio emere baptismum, et ero simoniacus, licet in me nihil spirituale recipiam. Ita ergo possum emere baptismum ipsimet recipienti, et ab ipso, quatenus ab illo pendet; nam quod ego intendam meam utilitatem, vel alterius, vel ipsius vendentis, extrinsecum est ad rationem emptionis. Et ea-

dem ratione, etiam ipsemet qui recipit spirituale, vendere potest illud, si pretio faciat, quia vendit suum consensum, et effectum illius, et hoc spirituale quid est. Adde præterea, quod, sicut est simonia vendere spirituale pro temporali, ita est simonia emere temporale pro spirituale: ille autem qui recipit, verbi gratia, temporale donum pro suo ingressu in religionem, quasi emit temporale donum, commutando pro illo ingressum religionis; alter autem vendit temporale donum, quod dat pro re spirituali, licet id faciat in alterius commoditatem.

19. Unde ad alteram ejusdem rationis declarationem in hoc axioma fundatam, quod promissio, sub conditione apposita intuitu ejus cui fit donatio, vel promissio, non est onerosa, sed liberalis, respondeo: hoc est verum, quando optio relinquatur libera ei cui fit promissio; si autem inducat absolutam et determinatam obligationem ad aliquid difficile et arduum, etiamsi illi proficuum et utile sit, et licet hæc utilitas intendatur, nihilominus contractus erit onerosus, et poterit esse vera commutatio spiritualis pro temporali, atque adeo emptio et venditio. Et licet verum sit eum, qui sic obligat alterum ad spirituale aliquid faciendum soli operanti utile, quoad hoc ultimum intendere bonum alterius spirituale, et ex hac parte facere opus liberalitatis et puræ benevolentia spiritualis, nihilominus, quatenus dat temporale præmium, illum cogendo, et obligando ad tale opus, revera non facit donationem temporalem liberalem, sed onerosam, et ideo id non obstat quominus illa sit vera simonia. Ex quibus rationem concludo, quia in eo genere conventionis indigne tractatur res spiritualis, dum per pretium fit, ut talis res spiritualis in rerum natura fiat (ita enim me declaro); ergo non potest honestari illa pactio, ex eo quod in hujus vel alterius, propriam vel alienam utilitatem spirituales talis conventio fiat. Si enim dato temporali pretio, possum alium obligare ad orandum in suam utilitatem, cur non in meam? Nam si illa commutatio secundum se non est mala, ordinare illam ad proprium spirituale commodum, non erit malum; imo, cæteris paribus, magis videtur unicuique concessum suam spirituales utilitatem quærere, quam alienam.

20. *Objectio. — Satisfit.* — Dices tunc non dari pretium pro re spirituali, sed pro obligatione ad actum spirituales: obligatio autem vendi potest sine simonia, licet actus spiritualis vendi non possit. Respondeo hic non esse

separabilem obligationem ab actu quoad emptionem et venditionem, quia illa obligatio ad nihil aliud tendit, nisi ut actus fiat, nec alia ratione est pretio æstimabilis, nec inducit alia incommoda, vel onera temporalia et accidentalia, ratione quorum possit pretio æstimari: nam solum in tali eventu potest obligatio ad spiritualia vendi, ut inferius dicetur. Denique per sese satis notum esse videtur, esse inordinatum, et contra sanctitatem religiosi status, obligare aliquem pretio, ut teneatur religionem ingredi, et idem est de baptismo, et similibus. Et potest retorqueri argumentum, quia, si hoc liceret quia non emitur actus, sed obligatio, etiam posset emens in propriam utilitatem id emere, ut religio posset emere religiosum, vel prælatum sibi utilem, quia diceret se non emere actum, sed obligationem. Consequens autem est expresse contra cap. *Quam pio*, et alias aperitur janua ad omnem simoniam; est ergo inanis hic prætextus.

CAPUT XVII.

UTRUM INGRESSUS RELIGIONIS AD HABITUM VEL AD PROFESSIONEM SIT MATERIA SIMONIÆ.

1. *Status quæstionis proponitur.* — Quæstio hæc annexa est præcedenti, quoniam ingressus religionis opus est virtutis, et valde spirituale, et ad perfectionem ipsiusmet personæ operantis principaliter ordinatum, et ideo solet hoc loco tractari; a nobis autem breviter expeditur, quoniam alibi de illa disseruimus. In hoc ergo puncto, duæ quæstiones distinguendæ sunt. Una est, comparando ingressum religionis, ad monasterium ut ad vendens, et ad ingredientem ut ad ementem statum illum; alia est, comparando ingressum, ad monasterium ut ad emens talem personam, ut sic dicam, ad ipsam vero personam ut ad vendentem seipsam ad talem statum. Ad hunc posteriorem sensum videtur pertinere quæstio proposita Bonifacii Papæ, in capite *Quam pio*. Et ita communiter citatur, quia revera doctrina Pontificis ad hunc etiam casum dirigi videtur. Propria vero quæstio illius textus alia fuisse videtur, quam ibi Glossa in hunc modum proponit: cum quoddam monasterium prælato careret, et ex alio monasterio illum postularet, aliud monasterium volebat illum concedere, nisi facta aliqua sibi re compensatione. Et quidem ex textu bene colligitur tractari de vocanda et trahenda persona ad prælatiam, seu regimen monasterii; an